

האומר פרק ששי גיטין

הא א ב ג מ"י פ"ב
מה' גירושין הל"ז
סג עשין ג טו"ע א"ע
סי קב סעי' ד וע"ש
מ"מ ובכ"מ:
ד [נוש"ע חו"מ סימן סו
סעיף א']:
ה [מ"י פ"י מה' גירושין
הט"ז סעיף א"ע סימן יב
סעיף א']:

מוסף רש"י

אוצר בלום. מיני הרבה
מעוררין מצוה יחד
(רשב"ם ב"ב נח. ושם:
ב"ב). משנת ר' אליעזר
בן יעקב קב ובקי. קב.
מזה קטנה. כלומר
מקומות מועטים הוא
מכר במשנה או בצרימה,
ונקי. כלל מקום שמכר
הלכה כמותו (יבמות סו:
וכי"ו שרובין סב. ובכורות
סג). משנה היינו נמי
בביתא ומשום הכי ק"ל
במיה בין גמשה בין
בביתא (רשב"ם ב"ב
קלח.). ר' יוסי נמרוק
עמו. טעמו, נס וק, דבר
שכר כקו המסקולת (עובדן
טעמי ראויה מביא
לו כלל מקום (שם יד):
לדבר זה. לומר לא יקמו
שזו שדה זו מן הלקוח וכן
העד של גט לא יאחז את
האשה (יבמות כה.).
הדרן עלך האומר

כיון דאמר מר. לקמן בשמעתין גבי אמרו לסופר וכתבו ולפלוני
ופלוני וחתמו כשר הגט אבל לא תעשה: לא שניהא. הלכך לא
גזרינן. ושמאל לית ליה דרבי ירמיה דאמר חתם סופר שנינו אלא
כתב סופר וחתם עד כדאמרין בהמגש (לקמן דף פו:). ולא מוקי לה

לשנים תנו הרי אלו יכתבו ויתנו דברי ר' מאיר וש' לומר לר' מאיר
כיון דחתם סופר פסול הו"ל כאומר אמרו לסופר וכתבו וחתם חתמו
והרי אלו יכתבו היינו יחמומו ואם תאמר אכתי היכי קמני הרי אלו
יכתבו ויתנו לכתחלה למאי דאמר בסמוך^א הא נמי כשר ולא תעשה

ומירך רבינו תם דמשום דאמר לשלשה
שהוא לכתחלה^ב נקט האי לישנא
דיכתבו ויתנו אי נמי הכי קאמר
אם צאו לקיים שליחותם יכתבו ויתנו
בעלמך דאי אמרי לאחריני ועדדי
אפי' דיעבד לא מהני אי נמי דזימנין
דמעשה אפי' לכתחלה כגון בשעת
הדחק: **אמר** דסופר וכתבו
ולפלוני ופלוני וחתמו. לא דמי לעד
מפי עד דהני מילי כששמעו מפי
עדים שפלוני לוח מפלוני מנה שלם
נמסרה עדות לאלו המעידים אלא
צפני הרשעים אלא לאלו והרשעים הם
שלומי הצעל שמצוה לאלו לעשות לה
גט: **לא שביחא**. פירש בקונטרס
לשמאל את ליה צפ' צתרא (לקמן דף פו:
דכתב סופר ועד שנינו ואתא אפי'
כרבי מאיר ומכל מקום נריך לומר
נמי אלידיה דלא שביחא דמתחילה לא
הקשה אלא מכח דלא מסתברא דפליג
שמאל אדר' ירמיה ורצ חסדא:
חכם לבשירצה. יומר מר"מ
ודילמא ר' מאיר חריף
ומקשה ור' יהודה מתון ומסקי^ו וכי
האי גוונא אמרינן בסוף הוריות
(דף טז:):

חנות מיוונת. לשון מזון ואית
דגרסי מווינת לשון זיון:
באובם. בקונטרס גרים צמ"ס כמו
פיו בלוס ורגליו מבולמות

בכורות (מ: ואית^ט) דגרסי צמ"ס^י
כמו בצראשית רבה (פ' כ"ח) משל
למך שהיו אורחותיו בלוס^י ותמונין
ומעוררין^י: **דיבורא** אמרי
מעשה **לא עבדי**. והא דאמרין
סוף פרק ב' דיבמות (דף כה:): גבי
מיאנה או שחלה צפניו ישאנה מפני
שהוא צ"ד ופריך בגמרא טעמא דצ"ד
הא צי תרי לא והתיני עדים החתומים
על שדה מקח ועל גט אשה לא חשו
חכמים כו' ומאי קושיא לשיני דיבורא
אמרי מעשה לא עבדי כדאמר הכא
דהתם לא הוי אלא דיבורא שאומר
שמיאנה או שחלה וש' לומר כיון
דהתם על ידי דיבורא^י נגמר הדבר
שע"י כך ניסת לשוק מעשה גמור
חשיב ליה אבל הכא אינן נגמר על
ידם ואינו אלא דיבור בעלמא:

הדרן עלך האומר התקבל

אמרו לסופר וכתבו ולפלוני ופלוני וחתמו
ומשום כיסופא דסופר חיישי ומחתמי חד
מהנך שהדי וסופר בהדייהו ובעל לא אמר
הכי כיון דאמר מר כשר ולא תעשה בן
בישראל לא שביח וליחוש דילמא אמר להו
לבי תרי אמרו לסופר וכתבו ואתם חתמו
ואולי הנך משום כיסופא דסופר ומחתמי ליה
לסופר בהדי חד מינייהו ובעל לא אמר הכי
אמרי הא נמי כשר ולא תעשה הוא הניחא
למ"ד כשר ולא תעשה אלא למ"ד כשר
ותעשה מאי איכא למימר אלא רבי יוסי
תרת' אמר ושמאל סבר לה כוותיה בהדא
ופליג עליה בהדא גופא אמר שמואל אמר
רבי הלכה כרבי יוסי דאמר מילי לא מימסרין
לשליח אמר לפניו^ו ר"ש ברבי מאהר שר"מ
וחנינא איש אונו חולקין על רבי יוסי מה
ראה רבי לומר הלכה כר' יוסי אמר לו שתוק
בני שתוק לא ראת את ר' יוסי אילמלי ראתו
נמוקו עמו דתניא^ז איסי בן יהודה היה מונה
שבחן של חכמים ר"מ חכם וסופר ר' יהודה
^ח חכם לבשירצה ר' מרפון גל של אגוזין ר'
ישמעאל^ט חנות מיוונת ר"ע אוצר בלום ר'
יוחנן בן גורי קופת הרוכלים רבי אלעזר בן
עזריה קופה של בשמים^י משנת ר' אלעזר
בן יעקב קב ובקי^י ר' יוסי נמוקו עמו רבי
שמעון טוחן הרבה ומוציא קימעה תנא
משבח קימעה ומה שמוציא אינו מוציא אלא
סובין וכן אמר ר"ש לתלמידיו בניי שנו
מדותי שמדותי תרומות מתרומות מידותיו
של ר"ע גופא אמר לשנים אמרו לסופר
ויכתבו ולפלוני ופלוני וחתמו אמר רב הונא
אמר^י רב כשר יולא תעשה זאת בישראל
אמר ליה עולא לרב נחמן ואמרי לה רב
נחמן לעולא מאהר דכשר אמאי לא תעשה
זאת בישראל א"ל חיישינן שמא תשכור עדים
ומי חיישינן^י והתניא עדים החתומין על ישרה
מקח ועל גט יאשה לא חשו חכמים לדבר זה
מעשה לא עבדי דבורא קאמרי אמר לשנים
אמרו לסופר וכתבו ואתם חתמו רב חסדא
אמר כשר יולא תעשה רבה בר בר חנה אמר
כשר ותעשה רב נחמן כשר ולא תעשה
רב ששת אמר כשר ותעשה רבה אמר כשר
ולא תעשה רב יוסף אמר כשר ותעשה
ואיכא

ואחריי מדרש ואחריי אגדה נתן לבו לחזור עליהן ולגורסן עד שהיו^ט סדורין צפוי ולא אמר אלמוד מוקרא לעצמו מדרש לעצמו אבל כשנעשה
חכם גדול עשה כל התורה מטבעות סידר מדרש סיפרי וסיפרא לדין ושנאן לעצמן לתלמידיו והלכות לעצמן ואגדות לעצמן. ונראה בעיני
אוצר בלוס סגור מסגירות לדין מחילות^ט מחילות כמו שעושין בתיבות גדולות ליתן חטיין מכאן שעורין מכאן עדישים מכאן כמו פיו בלוס
ורגליו מבולמות בכורות (דף מ:): קלושי"א בלע"ז: **קופה** הרוכלים. מפרש התם^י מה רוכל זה שצא לעיר שואלין ממנו אפרסמון עמך
אומר הין פליטון עמך אומר הין קנמון עמך אומר הין כך נכרך אדם לשאול דבר במקרא משיבו וכן בגמרא וכן במדרש וכן
באגדה. ואין שבה זה דומה לשל ר"ע שנתן לבו מחילה ולמד הכל מצולצל ואח"כ סדרן: **קופה של בשמים**. דומה לקופת הרוכלין אלא שהרוכל
מתוך שאומנתו לכך מרכיב מינין יותר וקושר כל אחד בצרור לצדו להיות מוזמן לשואלו: קב ובקי. ^י לא לימד הרבה כשאר חכמיו אלא מה
שאומר בבית המדרש נקי הוא שהלכה כמותו ועולם: **טוחן הרבה**. שנה הרבה: **מוציא קימעה**. מפרש ליה: **הנא משבח קימעה**. מתלמודו:
ואם **שמואל** אינו מוציא אלא סובין. מה ששכח מתלמודו לא שכה אלא דברים שלא נראו שהלכה כמותן: שנו מודאי. למדו תורתם:
שמדוסי סרומוס מפרסמוס של ר"ע. צחרתים ותרמתיים מתוך עקרי משניותיו של ר"ע והיינו צריה אחר צריה: **שמה פסקור**
עדי. לכך שיאמרו בשם בעלה לסופר לכתוב ולעדים לחתום: לא חששו חכמים לדבר זה. מאחר שמכירין חתימתן לא חשו לומר שקר
חתמו: **מעשה לא עבדי**. שיחתמו שקר או יעידו שקר: **דיבורא עבדי**. אומר לאחריים לעשות והאחריים סבורים שהצעל צויה: **ואסם**
הסומו. דליכא למיחש שמא תשכור כיון דאין חותמין אלא אם כן שמעו מפי הצעל עצמו: ולא תעשה. גזירה הא אטו הא: ואיכא

(א) ס"א ר' ישמעאל ב"ר
יוסי. (ב) [אבות דר' נתן
פ"ח ע"ש כמה שניתיים].
(ג) [בשפתם שפתו הוא
ראש המדברים. ערוך ערך
מכס]. (ד) [פי' פירוש הערוך
ערך מות]. (ה) [יבמות מט.
ס: בכורות כג: עירובין
סג:]. (ו) [עירובין נא.
בכורות לו:]. (ז) ברמב"ן
גורם רבי ע"ש, (ח) יבמות
כה: (ט) מנאן עד הסוף
נוסף ע"פ מהרש"ל ועי'
רשב"א וחי' ה"רין בעת
רש"י. (י) [עירובין נא.
פרכ"י נמוקו נס וקו דבר
ישר כקו המסקולת].
(יא) בשמ"ק: ק' היה נריך
אדם לילמד מפי מיד היה
מוזמן, (יב) בשמ"ק
שורין, (יג) בשמ"ק
מסקולת, (יד) [אבות דר'
נתן פ"ח, טו] דפירא לא
הרבה תלמוד כשאר חכמי
אבל מה, (טו) [ע' חופת
צ"מ קב: ד"ה בלמא].
(יז) [ועי' רב"ש צ"ב בת.
ד"ה לאוצר וכו']:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה חכם בו' ובי
האי גוונא אמרינן כה. ע'
תשובת רב"ש פ"י כג:

הגהות הב"ה

(א) רש"י ד"ה ושמאל
וכי דלי כחוב כחב דין
הוא הא כחב:

לעזי רש"י

קלושי"א [קלושי"א].
מדרים.

מוסף תוספות

- א. אמר לשנים אמרו
לסופר וכתבו ואתם
חתמו.
- ב. דבשלשה ליכא
למגור מיד. מוס' הלא"ש.
- ג. אוצר בלוס, מינין
הרבה מעוררין בתוכה
ביחד. רשב"ם צ"ב מת.
ד"ה לאוצר. ד. מכו
סגורים. מוס' הלא"ש.
ה. כשמעידים שקר.
מוס' יבמות כה:

הא א ב ג מ"י פ"ב
מה' גירושין הל"ז
סג עשין ג טו"ע א"ע
סי קב סעי' ד וע"ש
מ"מ ובכ"מ:
ד [נוש"ע חו"מ סימן סו
סעיף א']:
ה [מ"י פ"י מה' גירושין
הט"ז סעיף א"ע סימן יב
סעיף א']:

אוצר בלום. מיני הרבה
מעוררין מצוה יחד
(רשב"ם ב"ב נח. ושם:
ב"ב). משנת ר' אליעזר
בן יעקב קב ובקי. קב.
מזה קטנה. כלומר
מקומות מועטים הוא
מכר במשנה או בצרימה,
ונקי. כלל מקום שמכר
הלכה כמותו (יבמות סו:
וכי"ו שרובין סב. ובכורות
סג). משנה היינו נמי
בביתא ומשום הכי ק"ל
במיה בין גמשה בין
בביתא (רשב"ם ב"ב
קלח.). ר' יוסי נמרוק
עמו. טעמו, נס וק, דבר
שכר כקו המסקולת (עובדן
טעמי ראויה מביא
לו כלל מקום (שם יד):
לדבר זה. לומר לא יקמו
שזו שדה זו מן הלקוח וכן
העד של גט לא יאחז את
האשה (יבמות כה.).
הדרן עלך האומר